

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **K. K.**, narozen dne X,
státní příslušnost X,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková,
proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje,**
sídlem K. H. Máchy 1266, Sokolov,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. KRPK-14491-16/ČJ-2020-190022 ze dne 14. 2. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Výše uvedeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu“), v zařízení pro zajištění cizinců na dobu 30 dnů od okamžiku omezení svobody, a to za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin“).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

2. V žalobě žalobce obecně namítl porušení § 3, 58 odst. 3, 68 odst. 3 správního řádu, dále také § 123b a § 129 zákona o pobytu, a čl. 3 a 28 nařízení Dublin. Žalobce zejména namítl, že žalovaná neposoudila případ žalobce dostatečně individualizovaně, a proto nesprávně aplikovala § 129 zákona o pobytu v souvislosti s článkem 28 nařízení Dublin. Žalobce namítl, že v jeho konkrétním případě nebyly naplněny podmínky pro jeho zajištění, neboť není důvod se domnívat, že by mohl uprchnout. Žalobce dále obecně konstatoval, že žalovaný se nedostatečně zabýval možnými systematickými nedostatky v zemích, kam by mohl být žalobce předán (např. Bulharsko). K tomu žalobce odkazoval na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 6/2017-19 ze dne 26.1. 2017. Žalobce namítl, že v Bulharsku dochází ke špatnému zacházení s žadateli o azyl, že zde existují zcela základní nedostatky ze strany přijímacích středisek, a že zde dochází k odlišnému zacházení s osobami s odlišnými národnostmi. Uvedenými nedostatky se měl dle názoru žalobce žalovaný zabývat. V té souvislosti poukázal na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Tarakhel proti Švýcarsku (stížnost č. 29217/12). Dále žalobce uvedl, že z čl. 3 nařízení Dublin plyne, že žadatele o azyl nelze přemístit do státu příslušného k posouzení jeho žádosti, existuje-li pouze domněnka systematických nedostatků založená na existenci závažných důvodů. Žalobce tedy namítl, že nemůže být splněn účel zajištění. K samotnému zajištění pak žalobce namítl, že žalovaný dostatečně neodůvodnil, zda je v případě žalobce zajištění přiměřené.
3. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že nesouhlasí s žádnou ze žalobních námitek a měla za to, že zajištění žalobce bylo přímým důsledkem jeho jednání. Žalovaná uvedla, že důvodem zajištění žalobce bylo zejména zjištění, že žalobce na území České republiky pobýval neoprávněně, bez cestovního dokladu, bez oprávnění k pobytu, nemohl uvést adresu místa pobytu na území a neměl finanční prostředky. Žalovaná dále uvedla, že žalobce na území ČR přicestoval skrytý v návěsu nákladního automobilu. Při kontrole nepředložil hlídce žádný cestovní doklad, vízum, povolení k pobytu ani jiný průkaz totožnosti. Lustrací žalovaná zjistila, že žalobce žádal o azyl v Bulharsku a Rumunsku. Z výše uvedených skutečností bylo zahájeno řízení o předání podle nařízení Dublin a současně byl žalobce zajištěn podle § 129 zákona o pobytu. Žalovaná ve svém vyjádření také uvedla, že pro všechny výše uvedené skutečnosti by mírnější donucovací opatření v případě žalobce nebyla účinná. Závěrem žalovaná konstatovala, že Ředitelství služby cizinecké policie pravidelně sleduje situaci v zemích, kde dochází k systémovým nedostatkům v azylových řízeních nebo v podmínkách přijetí žadatelů o azyl. V současné době však nemá žalovaná informaci, že by v Bulharsku či Rumunsku k těmto nedostatkům docházelo.
4. Soud neshledal žalobu důvodnou.
5. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování.*
6. Podle článku 28 odst. 2 nařízení Dublin mohou členské státy *zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.*“

7. K první žalobcově námitce soud konstatuje, že žalovaná správně posoudila případ žalobce v otázce důvodnosti zajištění. Žalobce nelegálně v nákladním prostoru nákladního automobilu vstoupil na území České republiky, neprokázal se žádným cestovním dokladem, vízem ani jiným oprávněním k pobytu. V protokolu uvedl, že nemá finanční hotovost na finanční záruku, že nemá v ČR adresu, na níž by se mohl zdržovat, a kde by jej mohl správní orgán kontrolovat. Žalovaná dospěla k přiléhavému závěru, že úmysl žalobce dostat se až do cílové země – Spolkové republiky Německo – je tak silný, že uložení mírnějších opatření, než zajištění žalobce, nebude dostačující. Současně žalovaná dospěla k závěru, že v případě žalobce existuje vážné nebezpečí útěku, kdy z předchozího protiprávního jednání žalobce (nelegální překročení hranic několika členských států EU, útěk ze záchytných zařízení v Bulharsku a Rumunsku aj.) správně vyvodila nespolehlivost žalobce. Žalovaná usoudila, že žalobce na své několikaměsíční cestě opakovaně a systematicky porušoval právní předpisy zemí, kterými projížděl, včetně členských států EU. Současně vyjádřil nechuť zůstat v České republice a úmysl žádat o azyl v Německu (srov. str. 3 protokolu o podání vysvětlení ze dne 14. 2. 2020). Své úvahy a závěry ohledně možnosti uložení mírnějších opatření žalobci žalovaná obsáhle rozvedla na straně 2–5 napadeného rozhodnutí a soud se s jejími úvahami ztotožnil.
8. Účelu zajištění se žalovaná věnovala na straně 5–6 napadeného rozhodnutí. Zde konstatovala, že v případě Bulharska či Rumunska jí nejsou známy překážky realizace předání, neboť neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům.
9. Správní orgány nemusí v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců výslovně zdůvodňovat, zda ve státě (státech), kam má být cizinec předán, k těmto nedostatkům v rámci azylového řízení dochází či nedochází. Pokud účastník řízení systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl (srov. odst. 21 rozsudku NSS č. j. 4 Azs 73/2017-29 ze dne 17.4.2018).
10. Evropský azylový systém je vystavěn na vzájemné důvěře a vyvratitelné domněnce, že každý stát je bezpečnou zemí. S ohledem na zásadu vzájemné důvěry členských států, má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti. Pochybnosti mohou s ohledem na různorodost konkrétních případů vyvstávat z mnoha okolností a jejich existence proto nemůže být vázána jen na skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti.
11. V odstavci 25 a 27 rozsudku č. j. 4 Azs 73/2017-29 pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „Zákonodárce svěřil pravomoc rozhodnout o určení státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu ministerstvu, nikoliv žalované [viz § 8 písm. b) a c) zákona o azylu]. Žalovaná má v rámci řízení o určení příslušnosti podle nařízení Dublin III pomocnou úlohu a jejím úkolem je při splnění zákonem stanovených podmínek zajistit osobu, která má být předána do příslušného členského státu (§ 129 zákona o pobytu cizinců). Jakkoliv tedy mají orgány policie pouze pomocnou úlohu, a proto neshromažďují takové podklady, jako ministerstvo, musí žalovaná při posuzování naplnění účelu zajištění vycházet z obecně známých skutečností o nedostacích azylového systému dané země, z poznatků ze své úřední činnosti a také z výpovědí

zajištěných cizinců. Ve sporných situacích je pak povinná si podklady potřebné pro posouzení této otázky vyžádat. (...) Bude-li otázka systémových nedostatků v azylovém řízení namítnuta poprvé až v žalobě proti rozhodnutí o zajištění, bude obecně platit, že krajský soud si v takovémto případě nejprve musí učinit úsudek o důvodnosti této námitky. Dospěje-li k závěru, že o existenci systémových nedostatků panují ve vztahu ke konkrétnímu případu důvodné pochybnosti, bude namíste rozhodnutí správního orgánu zrušit pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Dospěje-li soud k závěru, že systémové nedostatky jsou v konkrétním případě skutečně naplněny, rozhodnutí správního orgánu zruší pro nezákonnost.“

12. Soud vyšel z výše uvedených právních úvah. Po přezkoumání správního spisu, včetně protokolu o výslechu žalobce, kde žalobce žádné systémové nedostatky v Bulharsku ani Rumunsku nenamítal, ani nenaznačil jejich možnou existenci, má zdejší soud tuto námitku za nedůvodnou. Žalovaná se dle výše citovaného dostatečně zabývala možnými systémovými nedostatky v azylovém řízení v zemích, kam by mohl být žalobce předán, a zhodnotila, že z dostupné judikatury ani jiných zdrojů jí nejsou známy žádné překážky bránící realizaci předání.
13. Jde-li pak o tvrzení žalobce v samotném řízení před soudem, ze správního spisu plyne, že žalobce byl v Bulharsku a Rumunsku před sedmi měsíci a na podmínky v tamních zařízeních pro cizince si nestěžoval. K dotazu výslovně uvedl, že mu nejsou známy důvody, které by bránily ve vycestování. (srov. str. 2-3 protokolu o podání vysvětlení ze dne 14. 2. 2020) Z důkazů označených žalobcem neplynou systematické nedostatky azylového řízení v Bulharsku či hrozba krutého, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. O něm nevypovídá první z označených důkazů, tj. zpráva Amnesty International z roku 2018. Ta je jednak neaktuální, jednak žalobce neoznačil žádnou její část, z níž by soud měl učinit konkrétní skutkové závěry. Označenou zprávu OSN soud na uvedené internetové adrese nenalezl, takže z ní nemohl učinit žádné závěry. Označená zpráva AIDA sice vypovídá o obecně podúrovňových podmínkách, ne však o podmínkách natolik intenzivně špatných, že by byly kruté, nelidské či ponižující. Žalobce v této souvislosti netvrdil, že by měl nějaké zvláštní požadavky, pro které by pro něj úroveň materiálního zabezpečení byla zvlášť nedostatečná. O systematických nedostacích nevypovídá. Nedostatky plynou i ze závěrů čtvrté periodické zprávy Výboru pro lidská práva, která však nedoporučuje, aby „*se Bulharská republika zdržela jednání, kdy dochází k přesunu (...) do detenčních zařízení,*“ jak žalobce uvedl. Tato zpráva pouze doporučuje omezit detence na nezbytné případy („*Avoid placing asylum seekers in detention except as a last resort and for the shortest period possible...*“). I zbytek skutkových tvrzení žalobce byl veden v obecné rovině (včetně odkazů na podmínky pro ženy a dívky či zranitelné osoby, což není jeho případ.). Sdělení žalobce, že má i jiné zdroje (prameny důkazu), které v žalobě neuvedl, se pak pohybuje mimo meze smysluplně a podle zákona vedeného procesu [srov. § 71 odst. 1 písm. e) soudního řádu správního]. Z těchto důvodů soud dospěl k závěru, že žalobce nevyvrátil domněnku, že bulharský azylový systém netrpí systematickými nedostatky a že Bulharsko dodržuje své závazky plynoucí z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
14. Lze tedy shrnout, že žalovaná se dostatečně zabývala všemi podmínkami pro zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu a shledala jejich naplnění. Své úvahy, důvody a závěry dostatečně podrobně osvětlila v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná vycházela z dostatečně zjištěného a podloženého skutkového stavu, a při svém

rozhodování postupovala v souladu s právními předpisy ČR i EU. Zajištění žalobce je v souladu s čl. 28 i čl. 3 nařízení Dublin, a současně neporušuje čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť je v souladu se zákonem a v jeho mezích.

15. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Na náhradu nákladů řízení by měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 11. března 2020

Mgr. Jan Šmakal v.r.
samosoudce